

De col·laboració

Som obrers o sacerdots?

per

JORDI CANTÓ I FONT

L'ANIMA popular, fidel sempre a totes les tradicions, siguin nobles, sentimentals o rutinàries, de molt antic, a tots els que exercim la professió mèdica, ens concep amb unes vestidures de tanta austeritat i significació jeràrquica que no corresponen, de bon tros, ni a les funcions, ni al cerimonial del nostre—per molt que es vulgui elevar—, en definitiva, humaníssim ministeri.

Un anàlisi retrospectiu a la indumentària dels que, a través de les diferents èpoques, han estat i som deixebles d'Esculapi, explicaria, potser, per què l'ànima popular continua, avui encara, uniformant-nos amb les tan austeres com imaginàries vestidures sacerdotals.

A diferència d'altres temps, hem de convenir avui que retre culte amorosament i abnegadament a la ciència mèdica, exercint-la amb la màxima devoció i amb el màxim altruisme, no és suficient per a presentar-nos com a sacerdots d'una religió; car ni la Medicina és religió, ni el seu exercici—de tan humaníssim, vessant amor i pietat—pot equiparar-se, com la idea de religió presuposa, a res d'origen diví.

El positivisme dels temps i de les necessitats de la manera de viure actuals, mai no poden consonar amb el concepte que el poble sol tenir del nostre sacerdoti. L'ambient de democratització en què vivim, tampoc no és gens favorable a les preeminències pròpies del càrrec amb què se'ns vol investir. Les lleis tributàries que ens són aplicades, encara s'avenen menys a exaltar els drets objectius de les nostres funcions, sobre els personals o subjectius. Tant el metge rural, com el que treballa com un assalariat a les ordres de les Companyies d'assegurances, Germandats i Múttues, no gaudeixen dels prestigis i respectes socials que—sense constituir privilegis—haurien

d'adir-se al concepte de la jerarquia sacerdotal. Entre nosaltres mateixos, la gent no vol que hi hagin els vincles estrets i sagrats que uneixen als germans d'una vertadera religió.

Malgrat tot, al metge se'l considera sacerdot, però un sacerdot les austeres vestidures del qual, moltes vegades, només serveixen per a que els que tan sovint així l'anomenen, puguin perdonar-los defectes tan humans i tan estesos com l'egoisme i la gasiveria.

Davant la persistència de la gent en voler-nos considerar sacerdots, cal que precisem ben bé ço que és, per a ells, el nostre sacerdoti.

Ésser sacerdots, practicant la caritat, vivint per fer les més gran heroïcitats en bé de la humanitat, a tots ha de plaire'ns; si, per contra, hem d'ésser sacerdots per a viure de la caritat que vulguin fer-nos els que com a tals ens consideren, protestem-ne.

Mai no hem de permetre que la nostra blanca i nítida brusa de treball estigui en mans de qui per un sou misèrrim ens obligui a treballar amb presses, per lucrar-se amb la nostra abnegació i amb el nostre humanisme. La caritat, aquesta virtut resumidora de totes les activitats socials, ennobleix sempre a qui la practica, però denigra als que la fan per força i als que lucrant-s'hi obliguen a fer-ne. Abans que sacerdots vivint de les caritats alienes, diguem-nos i presentem-nos com obrers; aleshores, el nostre proletariat serà més noble, o, almenys, més passador.

Com a proletaris podrem laborar, indòmits, per al nostre millorament moral, científic i econòmic. Com a sacerdots, mai no ens escaurà aixecar la bandera de la rebellió, ni el penó de la llibertat.

Diguem-nos, a tot arreu, obrers. Com a obrers agrupem-nos i solidaritzem-nos, fent-nos forts en la gran fortalesa del nostre Sindicat.